

014 Carta d'una filla al seu pare

En aquella època jo tenia sis anys, i la meva germana tres. Diuen que els nens, quan són petits, no se n'adonen de les coses però, és falç. Aquella nit quan el papi i la meva mare es van escridassar, insultar, i perdre el respecte, vaig saber que alguna cosa anava malament.

Jo estava de peu al costat de la porta de la cuina, amb el pijama ficat i amb el meu ós de peluix a la mà, quan la mirada del papi i la meva es varen creuar. La discussió va parar en sec. I a partir d'aquell instant ja res va tornar a ser igual.

Vam estar dos anys vivint amb la mare. Al papi només el veiem un cap de setmana cada quinze dies. Ens enyoràvem molt d'ell, ma germana petita i jo ploràvem perquè volíem la seva companyia i no enteníem per què no la podíem tenir. No enteníem per què no estava al nostre costat com sempre, i fer el que feia cada nit i que ens feia sentir tan prop d'ell: dutxar-nos, pentinar-nos, assecar-nos els cabells, ficar-nos els pijames, preparar sopars, sopar amb nosaltres...

Anava passant el temps, dies i dies amb les seves nits... mesos i anys sense poder estar al seu costat. Ara sé que el nostre papi volia estar amb nosaltres però no li permetien. També sé que va lluitar molt de temps per aconseguir-ho. Ell ens estimava amb bogeria i no volia perdre les seves filles petites. Era un bon pare, i lluitaria fins l'últim sospir de la seva vida perquè poguéssim tornar a estar amb ell, per molt que la meva mare li dificultés el camí.

No es conformava en tenir-nos només un cap de setmana cada quinze dies. Sentia que era injust separar-lo d'aquesta manera de les vides que més estimava al món. I no ho podia permetre de cap de les maneres.

La meva mare li va posar molts entrebancs. Ell li donava tot per nosaltres. Es feia càrrec de tot. De la nostra educació, del vestir, del calçat, del menjar, de completament tot; i l'únic que demanava a canvi era la custòdia compartida. Segons ell, això era el just. Però la meva mare volia més!

Ella volia molts calers a canvi de què el meu papi pogués estar més temps amb les seves filles. Volia aprofitar-se de la situació, i a força de mentir davant un tribunal treure el màxim profit possible.

En aquells temps, els jutges, en la major part dels casos, sempre donaven la raó a la dona, i per tant, també la custòdia. L'home sempre passava a un segon pla. Si no es demostrava el contrari davant el jutge, el pare era la part negativa de la relació. El mentider, el borratxo, el drogat, el boig, el que no cuidava els fills, el despreocupat, el que no treballava ni ajudava en les tasques de la casa... A qui miraven malament pel carrer era al pare. Era el culpable de tot a ulls de la majoria de dones amigues de la meva mare.

El camí va ser molt dificultós i ple d'obstacles que cada cop es feia més complicat sobrepassar-los. Però el papi no es rendia. Lluitava i lluitava cada dia amb més força. Es va estudiar el codi civil, totes les lleis relacionades amb els divorcis. Va haver de demostrar davant el jutge que ell no era tot allò que la seva ex dona deia. Proves i més proves per fer entendre a la gent que era un bon pare. Que l'únic que demanava era passar més temps amb les seves filles, cuidar-les com sempre havia fet, estimar-les i veure-les créixer. Tan difícil era d'entendre?

Hola papi, sóc la teva filla gran,

Et volia dir que estic molt orgullosa de tenir el papi que tinc.

Que no et canviaria per res del món, per molts motius:

Sempre m'ajudes i confies en mi.

Ens ho expliquem tot.

Sempre ens has educat molt bé, tant a ma germana petita com a mi.

M'ho passo molt bé quan estic amb tu. I t'enyoro quan no hi ets.

Ets el millor pare del món, i junts formem un equip.

"Tu i jo junts per sempre més"

T'estimo infinit.

Avui la teva filla gran ja té divuit anys. I ha estat avui quan he sabut tota la veritat. I només et puc dir papi, que em sap molt greu que hagi hagut de passar aquest mal tràngol tu sol i sense poder explicar-nos què passava. A nosaltres, les teves filles petites que sempre t'han adorat i estimat com el bon pare que ets.

I sí! Vas lluitar sense parar, i després de tant sacrifici, vas guanyar!

Pseudònim: Anggi